

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 14.Gf.40.374/2025/6.

A felperes:

felperes1

cím1

A felperesek képviselője:

Dr. Oláh Balázs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Oláh Balázs Máté ügyvéd)

cím2

Az alperes:

alperes1

cím3

Az alperes képviselője:

Dr. Cseh Orsolya kamarai jogtanácsos

cím3

A per tárgya: támogatási szerződés

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 26.P.20.349/2025/11.

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.586.280 (egymillió-ötszáznyolcvanhatezer-kétszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak 60 (hatvan) napon belül az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlája javára 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

I.

[1] A felperes keresetében kérte az alperes elállása jogszerűtlenségének megállapítását. Érvelése szerint az elállás indokaként megjelöltek nem alapozzák meg a támogatói okirat visszavonását.

II.

[2] Az alperes kérte a kereset elutasítását.

III.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.586.280 forint perköltséget.

III.1.

[4] Határozatának indokolásában a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényként állapította meg, hogy a felperes és az alperes jogelődje (alperesi jogelőd1) között 2021. június 21-én támogatási szerződés jött létre; a szerződés szerint a felperes „Innovatív varrodai kapacitásbővítés” című projekt keretében marketingtevékenységet és tanácsadást, eszközbeszerzést, immateriális javak beszerzését és szakmai megvalósításhoz kapcsolódó személyi jellegű ráfordításokat valósított meg. A projekthez az alperes jogelődje a teljes költség 70 %-ának megfelelő mértékű, azaz 46.209.335 forint feltételes visszatérítendő támogatást nyújtott.

[5] Az alperes a támogatás felhasználása tárgyában lefolytatott ellenőrzése során szabálytalanságot állapított meg, majd 2024. október 9-én a támogatói okirat visszavonásával a perbeli támogatási szerződéstől elállt és felszólította a felperest a részére kifizetett

támogatás kamattal növelt összegének – azaz 47.571.579 forintnak – a visszafizetésére. A felperes kérelmére az alperes 2025. február 3-án részletfizetést biztosított a tartozás 12 havi részletben történő teljesítésre. A felperes azóta 3 havi részletet teljesített az alperes részére.

III.2.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 172. § (3) bekezdésében foglalt törvényi feltételek fennállását vizsgálta. Kiemelte e körben, hogy a felperes a létrejött támogatási szerződéshez, az az alapján folyósított támogatás megtartásához fűződő jogát érvényesítette, ez jelentette a jogvédelmi igényét; a megállapítási kereset másik törvényi feltétele azonban az is, hogy a felperes marasztalást ne kérhessen, marasztalás iránti kereset előterjesztése a számára kizárt legyen.

[7] A felek az alperes elállását követő felperesi fizetési kötelezettség tárgyában nem vitásan 2025. február 3-án részletfizetési megállapodást kötöttek, a perfelvétel lezárásáig pedig a felperes nem vitatottan több részletet megfizetett. Ezen tényállás mellett a Pp. 172. § (3) bekezdésében írt feltételek fennállására vonatkozóan a Kúria Pfv.21.152/2022/8. (helyesen Pfv.VI.21.152/2022/8.) számú ítéletében írtakat alapul véve kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a támogatási szerződéstől elállás jogszerűtlenségére hivatkozással a már teljesített részletekre a felperest megillette az a jog, hogy az alperes marasztalását kérje [Pp. 215. § (1) bekezdés]. Mindezekre figyelemmel a megállapítási kereset előterjesztésének egyik konjunktív feltétele hiányzik.

IV.

[8] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását a Pp. 381. §-a alapján.

[9] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 172. § (3) bekezdését; azért szükséges a jogviszony fennállásának megállapítása iránti keresete, hogy a későbbiekben egyáltalán felmerülhessen bármilyen marasztalási igénye. Hangsúlyozta, hogy feltételesen visszatérítendő támogatásban részesült, amely csak a megvalósítási és fenntartási időszak lezárása után válik vissza nem térítendő támogatássá; a 2014–2020 programozási időszakban az egyes európai uniós alapokból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 272/2014. (XI. 5.) Korm. rend. 132. § (1) és (5) bekezdése értelmében a támogatás véglegessé válása a projekt céljának megvalósulásától és a fenntartási időszak előírásainak teljesítésétől függ. Az alperesi elállás következménye a Ptk. 6:213. § (1) bekezdése alapján az, hogy a felek között nincs tovább támogatási jogviszony, amely alapján a támogatást jogszerűen megtarthatná vagy visszakövetelhetné; következésképpen „funkcionálisan képtelen” marasztalást kérni mindaddig, amíg nem kerül megállapításra az elállás jogszerűtlensége, így az, hogy támogatási jogviszony továbbra is fennáll; csak ennek megállapítása után merülhetne fel annak vizsgálata, hogy az alperes a visszakövetelt összegeket jogalap nélkül tartja-e

magánál, és hogy ez megalapozhat-e marasztalási igényt. Mindezekre tekintettel jogilag kizárt volt bármilyen marasztalási kereset előterjesztése.

[10] A Pp. 172. § (3) bekezdése éppen azt a helyzetet szabályozza, amikor a jogok és kötelezettségek rendezése a jogviszony természetéből fakadóan csak a megállapítás útján lehetséges. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a Kúria Pfv.VI.21.152/2022/8. számú döntésére, mivel a Kúria által vizsgált ügyben a kereset eltiltásra irányult, ami a régi Ptk. 341. § (1) bekezdése szerinti speciális, preventív jogvédelmi forma. A jelen ügyben azonban deklaratív megállapítást kért; a keresete nem irányult arra, hogy az alperes a jövőben valamely cselekménytől tartózkodjon, hanem annak megállapítását kérte, hogy az elállás jogellenes, ezért a támogatási szerződés nem szűnt meg. Ez a jogi érdek a Pp. 172. § (3) bekezdésében meghatározott megállapítási kereset klasszikus esete, mivel a jogai kizárólag a jogviszony fennállásának megállapításával védhetők meg, más módon nem elérhető a jogvédelme. E jogi érdek fennállását a támogatási jogviszony szerkezete indokolja: a támogatás a projekt ideje alatt feltételelesen visszatérítendő és csak a pénzügyi zárás után válik véglegessé. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a megállapítási kereset funkcióját félreértette, és olyan marasztalási lehetőséget kért számon, amely a jogviszony természeténél fogva kizárt.

[11] A részletfizetési megállapodás nem keletkeztet új jogviszonyt a felek között; a részletfizetés mögött álló jogalap csak az elállás jogszerűsége lehet, amelynek megítélése a per tárgya; ennek hiányában a részletfizetésből marasztalási igény nem vezethető le.

[12] A támogatási rendszer jelenlegi szabályai szerint az alperes az elállást követően a támogatás összegének adók módjára történő behajtását kezdeményezheti a NAV-nál; amennyiben akár egy forint is befolyik ilyen módon a támogatottól azt az elsőfokú ítélet logikáját követve úgy kellene értékelni, hogy a megállapítási kereset emiatt már nem megengedett, ami azt jelentené, hogy a perindítást követően a felperes bármikor ellehetetleníthető, mivel a bíróság kénytelen lenne a keresetet érdemi vizsgálat nélkül elutasítani. Ez egyúttal a bírói jogvédelem hatékony gyakorlását is veszélyeztetné, hiszen a kedvezményezettek számára a támogatói okirattól való elállás jogszerűségének bírósági felülvizsgálatára gyakorlatilag nem maradna eszköz; a támogatási rendszerbe épített azon mechanizmus, amely szerint az alperes az elállást követően adók módjára történő behajtást kezdeményezhet, nem értelmezhető úgy, hogy ezzel az alperes egyben meg is foszthatja a felperest a jogvitát eldöntő bírói fórumhoz fordulás lehetőségétől. Az elsőfokú bíróság értelmezésének elfogadása a megállapítási kereset intézményének teljes kiüresedéséhez vezetne, mivel az alperes saját döntése alapján bármikor megghiúsíthatná a bírósági jogvitát. A jogállamiság elvével és a tisztességes eljáráshoz való joggal ellentétes lenne, ha a bíróság elé vitt polgári jogvita érdemi elbírálását az alperes a per alatt egyoldalúan megghiúsíthatná azzal, hogy a visszakövetelt összegből akár csak egy forintot is behajt a felperestől.

[13] Kifogásolta továbbá a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni az alperes által alkalmazott jogkövetkezmény arányosságát.

V.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes jogi és ténybeli indokai alapján. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra, hogy bár a felperes oldalán fennállt az alperessel szembeni jogvédelmi igény – a támogatási szerződéshez és az annak alapján folyósított támogatás megtartásához fűződő jog –, azonban a megállapítási kereset további feltétele, azaz a marasztalási kereset előterjesztésének kizártsága nem volt megállapítható. Helytállóan vette figyelembe részletfizetési megállapodás létrejöttét és azt, hogy a felperes a perfelvétel lezárásáig nem vitatottan négy részletet teljesített. E körülményre tekintettel helyesen alkalmazta a Kúria Pfv.IV.21.152/2022/8. számú ítéletében kifejtett jogértelmezést, amely szerint a támogatási szerződéstől való elállás jogszerűtlenségére hivatkozással a már teljesített részletek vonatkozásában a felperes számára megnyílt a marasztalási kereset előterjesztésének lehetősége a Pp. 215. § (1) bekezdése alapján.

[15] A Pp. szabályai szerint a marasztalási kereset előterjesztésének nem feltétele az, hogy a kereset jogalapjául szolgáló valamennyi jogkérdés előzetesen megállapításra kerüljön. A marasztalási kereset elbírálása során lehetett volna vizsgálni az elállás jogszerűtlenségének a kérdését; az elállás jogszerűsége tehát nem a marasztalási kereset kizáró oka, hanem annak egyik eldöntendő kérdése. A felperes a fellebbezésében maga is előadta, hogy az elállás jogellenességének megállapítását követően lenne abban a helyzetben, hogy marasztalást kérjen; ez nem azt jelenti, hogy a marasztalási kereset előterjesztése kizárt, hanem azt, hogy a marasztalási igényét az elállás jogellenességének megállapításától tette függővé; a Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti megállapítási kereset azonban nem szolgálhat olyan esetben jogvédelemre, amikor a fél marasztalási keresetet terjeszthet elő és annak jogalapját a bíróság a perben elbírálni tudja.

VI.

[16] Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta.

VII.

[17] A fellebbezés nem alapos.

VIII.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényeket a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns körben helyesen állapította meg, az érdemi döntésével és annak indokaival az ítéltábla egyetért, a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira, és a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak az alábbiakat emeli ki.

VIII.1.

[19] A Pp. 172. § (3) bekezdése szerint valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása iránt akkor terjeszthető elő kereseti kérelem, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból marasztalás nem kérhető. A bíróság e törvényes feltételek fennállását hivatalból vizsgálja.

[20] A fentiek alapján a jogszabályban nem nevesített megállapítási keresetet egyik feltétele, hogy a felperesnek az alperessel szembeni jogvédelmi igénye megállapítható legyen. Ahogy azt az elsőfokú bíróság helytállóan kifejtette, a felperes a létrejött támogatási szerződéshez, az az alapján folyósított támogatás megtartásához fűződő jogát kívánta megvédeni.

VIII.2.

[21] A megállapítási kereset feltétele azonban az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint az is, hogy a felperes marasztalást ne kérhessen. A felperes előadása szerint annak érdekében kötött a támogatás visszafizetésére részletfizetési megállapodást, hogy elkerülje az adók módjára történő végrehajtást (10. szs.-ú jkv. 4. oldal). A perfelvétel lezárásáig (2025. október 27.) a ugyanakkor már nem vitásan részben teljesítette a részletfizetési megállapodást, így a már teljesített részletekre, amennyiben az elállást jogszerűtlennek tartotta, kérhetett volna marasztalást [Pp. 215. § (1) bekezdés]. Helyesen utalt e körben az elsőfokú bíróság a Kúria Pfv.VI.21.152/2022/8. számú ítéletére, mivel az abban kifejtettek jelen jogvitára is irányadók; a hivatkozott ügyben ugyanis a kereset – tartalma szerint – az elállás jogellenességének a megállapítására irányult {Kúria Pfv.VI.21.152/2022/8. számú ítélet [62] bek.} csakúgy, mint jelen perben, tehát a felperes ezzel ellentétes jogorvoslati érvelése nem vezethetett eredményre.

[22] A felperes a fellebbezésében is azt adta elő, hogy az elállás jogszerűtlenségének megállapítását követően lesz abban a helyzetben, hogy „a későbbiekben egyáltalán felmerülhessen bármilyen marasztalási igény”. A Kúria ugyanakkor a hivatkozott határozatában arra is rámutatott, hogy a jogalkotó a megállapítási keresetre vonatkozó rendelkezésekkel éppen azt kívánta szabályozni, hogy ha a fél kérhet marasztalást, akkor megállapításra irányuló keresetet ne terjeszthessen elő; a felperes már egyetlen részlet megfizetését követően benyújthatott volna olyan tartalmú keresetet, amely szerint a támogatási szerződéstől való elállás jogsértő volta miatt a bíróság kötelezze az alperest annak visszafizetésére {Kúria Pfv.VI.21.152/2022/8. számú ítélet [58] bek.}.

[23] Az adott esetben tehát fel sem merülhet, hogy a jogviszony természeténél fogva kizárt lenne a marasztalás, hiszen az elállás jogszerűtlensége azzal a következménnyel jár, hogy a felek közötti szerződéses jogviszony változatlan fennáll, mely esetén a felperes nem tartozna további fizetéssel és követelhetné az alperestől a már megtérített összegek visszafizetését.

VIII.3.

[24] A felperes nem volt elzárva attól, hogy a keresetét jelen perben marasztalást kérve megváltoztassa; ehhez képest – a fellebbezési ellenkérelem helyes hivatkozása szerint – a megállapítási keresetet úgy tekintette, hogy annak eredményeként esetlegesen fog marasztalásra irányuló keresetet előterjeszt. Valójában tehát a marasztalási igényét az elállás jogszerűtlenségének megállapításától tette függővé, azonban a Pp. 172. § (3) bekezdésének helyes értelmezése szerint nincs helye megállapítási igény előterjesztésének, ha a megállapítással elérni kíván jogvédelem – a támogatás megtartásához fűződő jog – marasztalási perben is elérhető.

[25] A fentiekre figyelemmel tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében a bírói jogvédelem hatékony gyakorlásának veszélyeztetésére és arra, hogy az elsőfokú bíróság értelmezésének elfogadása a megállapítási kereset intézményének kiüresedéséhez vezetne, mivel az alperes saját döntése alapján bármikor megghiúsíthatná a bírósági jogvitát. A kifejtettek szerint ugyanis a felperes a részteljesítésére figyelemmel a keresetét megváltoztatva marasztalást kérhetett volna, mely esetben érdemben vizsgálhatta volna a bíróság az elállás jogszerűségét.

VIII.4.

[26] A Pp. 172. § (3) bekezdésében előírt törvényi feltételek fennállásának hiányában szükségtelen a kereset érdemi vizsgálata, ezért eredménytelenül kifogásolta a felperes a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az alperesi elállás megfelelt-e az arányosság követelményének.

IX.

[27] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

X.

[28] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, melynek mértékét az ítéltábla az ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A felperes köteles továbbá megfizetni a részleges költségfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. Az illetéknek az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára történő megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2026. június 16.

Dr. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

Dr. Vasady Loránt Zsolt s. k.

Dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.

bíró

előadó bíró